

ROKET!

(De avonturen van Sanne, Ilse en Erica)

Cees van Eijk

Colofon:

Copyright 2017

Tekst & vormgeving: Cees van Eijk

Uitgeverij Langhenkel (POD)

Info: ceesvaneijk@live.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Wat je allemaal te wachten staat!

1) Over 'bange Sanne.'	7
2) Een jurk genaamd de Octopus!	11
3) Opa Dries en zijn hondje Luca.	18
4) Over Joeri de 'Astronautskie'	24
5) Eindelijk is de Octopus klaar.	27
6) En toen begon het grote avontuur.	32
7) Het is dus allemaal echt waar ...	37
8) Oeps, het zal je maar gebeuren!	42
9) Het begin van een lange reis.	48
10) Dries weet wel waar Sanne is ...	52
11) Hier weegt iets helemaal niets.	57
12) Alleen echte vriendschap telt!	61
13) Blauw of groen wat scheelt het.	67
14) En dan komt er spijt ...	73
15) Contact met de raket.	77
16) Een echte persconferentie!	82
17) Als dat maar goed gaat ...	87
18) De laatste zware ruimte loodjes.	98
19) Grapjas Joeri!	103
20) Over de landing en zo ...	107
21) Het geheim van het droge water.	115
22) Eindelijk, we hebben weer gym!	120
23) Als Joeri weer naar huis gaat ...	129
24) En toen?, ach lees zelf maar ..	135

Over 'bange Sanne.'

Sanne stond als aan de grond genageld.

Ze wilde wel, maar ze durfde het gewoon niet.

Eerst was Erica en daarna nog Ilse, en dan was het toch echt haar beurt. Juf Jolanda stond met haar fluitje achter in de gymzaal. Steeds als ze floot moest de volgende in de rij naar de mat toe lopen, een aanloopje nemen, en dan die verdraaide koprol maken ... Daar ging Erica. Vol vertrouwen liep ze richting de mat, plaatste haar handen iets naar voren, en in één vloeiende beweging maakte ze een prachtige koprol.

'Keurig Erica, goed gedaan meisje!', klonk het van achter uit de zaal. Tegen beter weten in hoopte Sanne stiekem dat Ilse ook niet zou durven, dan voelde ze zich tenminste niet zo alleen ... Daar klonk het fluitje, maar zonder enige aarzeling liep ook Ilse richting de mat.

‘Handen naar voren, hoofd naar beneden, en maak je klein Ilse!’, riep Juf Jolanda haar nog toe. Ondanks dat Ilse wat scheef uitkwam maakte ze verder wel een prima koprol. Sanne’s hart bonsde in haar keel. Nog even en dan ging het fluitje en moest ook zij richting de mat ...

‘Ze durft vast weer niet’, klonk het zachtjes vanaf het bankje aan de andere kant van de gymzaal.

‘Echt stom toch, wat is er nu moeilijk aan een koprol’, fluisterde Erica, net hard genoeg zodat Sanne het ook nog horen kon. Oh nee!, daar klonk het fluitje, het was zo ver ...

‘Kom kindje, gewoon kwestie van doorzetten’, riep juf Jolanda. Sanne liep met knikkende knieën richting de mat en stak zelfs ook nog even haar handen vooruit. Maar verder kwam ze niet. Het leek alsof haar hele lichaam gewoon op slot ging. Daar stond ze dan, een meter van de mat af,

trillend als een rietje en echt doodsbang.

‘Nou, kom op nou!’, riep Juf Jolanda. ‘Hoe langer je wacht, hoe moeilijker het wordt Sanne.’

Sanne wilde wel, heel erg graag zelfs, maar net zoals de vorige keer durfde ze het gewoon niet.

Het duurde dan ook niet lang of er klonk; ‘bange Sanne, bange Sanne!’, vanaf de bank ...

Sanne wilde het liefst haar ogen dichtdoen en heel ver weg van deze plek weer wakker worden.

Maar zo gemakkelijk ging dat niet.

‘Meiden ophouden nu, niet zo flauw doen’, riep Juf Jolanda. Sanne keek even op naar het bankje.

Ze vond de andere kinderen gemeen, echt heel gemeen. Eigenlijk wilde ze niet gaan huilen, maar al gauw rolde er een dikke traan over haar wang.

Zo hard als ze kon rende ze de zaal uit en besloot ze om nooit meer naar gym te gaan. Echt nooit meer!

Nou ja, nooit meer ..., tenzij ze natuurlijk een manier

kon verzinnen om een koprol te maken die zo mooi
en sierlijk zou zijn, dat zelfs Erica er stinkend jaloers
van zou worden...

Een jurk genaamd 'de Octopus'!

Sanne zat aan de keukentafel wat te knutselen toen haar moeder thuis kwam van haar werk. Kleding maken, dat deed Sanne echt het allerliefst! Van allerlei verschillende materialen maakte ze haar eigen jurken. Ze gebruikte daarvoor vaak spulletjes die andere mensen gewoon zouden weggooien. Plastic tasjes, lege eierdozen, stukjes ijzerdraad of bijvoorbeeld van die verpakkingsschuimpjes. Ze droomde ervan om later modeontwerpster te worden. Daarom was ze nu alvast begonnen met haar eigen kledinglijn. 'Maison Sanne', moest het gaan heten. 'Maison', dat is een heel deftig Frans woord voor een kledingmerk. Als ze 's avonds op bed lag dan droomde ze weleens weg hoe dat zou zijn. Bijvoorbeeld hoe wereldberoemde modellen tijdens een echte modeshow dan alleen haar kleding zouden dragen! Aan het einde van de show

zou Sanne dan zelf in de allermooiste jurk de catwalk opkomen. Dat is een soort podium, speciaal voor modellen. In haar lange donker blonde haren zouden sierlijke krullen zijn gezet, en haar felle oogschaduw zou haar blauwgroene ogen nog veel meer doen spreken. Natuurlijk zou iedereen na afloop gaan staan, en klappen, en haar naam uitroepen ...

‘Dag lieverd, hoe was het op school vandaag?’, vroeg haar moeder, terwijl ze haar jas aan de kapstok hing.

‘Oh ... eh ... nou ... eh ...’, wel goed hoor ...’, antwoordde Sanne een beetje binnensmonds. Haar moeder gaf haar een dikke kus bovenop haar hoofd, en zei;

‘Mooi zo, we eten trouwens Pizza vanavond, lekker toch?’

'Oh ja prima hoor ...', zei Sanne.

'Prima?, ik dacht dat Pizza je lievelingskostje was gekkie', zei haar moeder. Eigenlijk aten ze best vaak pizza de laatste tijd en was het lekkere er voor Sanne wel een beetje vanaf gegaan.

'Wat ben je eigenlijk aan het maken schat, het lijkt een beetje op een soort, nou ja ..., avondjurk?', vroeg haar moeder.

'Avondjurk?, pffff ... wat ouderwets mam, die bestaan toch al lang niet meer! Nee, dit wordt het pronkstuk van mijn collectie, ik noem het 'de Octopus!' Haar moeder moest er eerst een beetje om lachen, maar inderdaad, de jurk leek wel iets op een octopus. Eerst had Sanne uit een lichtgroen douchegordijn het patroon helemaal geknipt, en toen de verschillende lapjes van het gordijn met een mooi zilverkleurig lint aan elkaar genaaid. Ook had ze lusjes aangebracht, waar een van elektradraad

gevlochten koord als riem dienst deed. Als klap op de vuurpijl had ze van een oude stofzuigerslang een soort tentakels gemaakt en deze stevig aan haar jurk geplakt. Het was al met al een heel speciale creatie geworden ...

‘Ik ben natuurlijk nog lang niet klaar hoor’, zei Sanne. Ik denk dat ik morgen nog even langs opa Dries ga, die heeft vast nog veel meer leuke spulletjes die ik gebruiken mag.’ De moeder van Sanne keek een beetje bezorgd. Het viel haar op dat Sanne wel erg vaak bij opa Dries op bezoek ging. Ze nam de laatste tijd ook steeds minder vaak vriendinnetjes mee naar huis.

‘Sanne, hoe is het met Ilse, Ik zie haar eigenlijk nooit meer?’, vroeg haar moeder.

‘Oh wel goed hoor, geloof ik ...’, antwoordde Sanne.